

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-2958/2025-13

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Vedrani Kufrin, u parničnom predmetu tužitelja Željka Medveda, Zagrebačka ulica 30, Buševac, OIB: 82793631765, zastupanog po punomoćnici Patricii Đurić, odvjetnici u Zagrebu, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., OIB 02535697732, Zagreb, Radnička cesta 50, zastupanog po punomoćniku Andreju Šooš Maceljski, odvjetniku u odvjetničkom društvu Šooš Maceljski, Mandić, Stanić & Partneri d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 1. srpnja 2026. u prisutnosti tužitelja osobno, punomoćnice tužitelja Patricie Đurić, odvjetnice i zamjenice punomoćnika tuženika Nike Dabetić, odvjetničke vježbenice, a po objavi presude dana 30. srpnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnim i bez pravnog učinka dio odredbe kojim je ugovorena naknada za obradu kredita sadržan u čl. 11.3. Ugovora o kreditu broj: 9012335718 od 13. ožujka 2007. godine, potvrđen od javnog bilježnika Željke Maroslavac iz Zagreba, pod brojem OV-11089/07 dana 13. ožujka 2007. godine, sklopljen između tužitelja ŽELJKO MEDVED, Zagrebačka ulica 30, 10417 Buševac, Velika Gorica, OIB:82793631765, kao korisnika kredita i tuženika PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732, kao kreditora.

II. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., OIB 02535697732, Zagreb, Radnička cesta 50, da tužitelju Željku Medved, Zagrebačka ulica 30, Buševac, OIB: 82793631765, isplati iznos od 233,80 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 14. ožujka 2007. do 31. prosinca 2007. po stopi koja je propisana čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište,

uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 (petnaest) dana.

III. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., OIB 02535697732, Zagreb, Radnička cesta 50, da tužitelju Željku Medved, Zagrebačka ulica 30, Buševac, OIB: 82793631765, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 321,06 EUR sa zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 30. srpnja 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 (petnaest) dana.

IV. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadom troškova parničnog postupka u iznosu od 281,25 EUR sa zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 30. srpnja 2026. do isplate.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je kao korisnik kredita sklopio s tuženikom kao kreditorom, Ugovor o kreditu broj: 9012335718 od 13. ožujka 2007., potvrđen od javnog bilježnika Željke Maroslavac iz Zagreba, pod brojem OV-11089/07 dana 13. ožujka 2007. Navedenim Ugovorom tužitelju je odobren iznos kredita od 25.854,26 CHF u kunsnoj protuvrijednosti obračunato po srednjem tečaju za CHF tečajne liste Banke važeće na dan korištenja kredita te uz primjenu promjenjive kamatne stope prema jednostranoj odluci kreditora, a koja je u trenutku sklapanja ugovora iznosila 5,10 % godišnje. Namjena predmetnog Ugovora o kreditu bila je kupnja vozila. Tužitelj tvrdi da je ništetan dio odredbe čl. 11.3 Ugovora o kreditu o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva koja se plaća prije korištenja kredita ili istovremeno s korištenjem kredita (tzv. ulazna naknada) jer je protivna prvenstveno odredbama Zakona o zaštiti potrošača, a i odredbama Zakona o obveznim odnosima. U konkretnom slučaju u čl. 11.3. Ugovora o kreditu propisano je da se naknada plaća prilikom prvog korištenja kredita. Iz navedene odredbe ne proizlazi objašnjenje na koju se konkretnu uslugu odnosno usluge navedena naknadna odnosi, što znači da je određena na način koji nije transparentan te nisu jasni ekonomski kriteriji zbog kojih se takvi troškovi ugovaraju. Sukladno navedenom, ulazna naknada nije ugovorena kao primjerena jer ne sadrži prirodu troška niti uslugu koja se daje za naplaćenu naknadu. Tužitelj smatra da ista nije niti proporcionalna u odnosu na uslugu koja je pružena, a niti je proporcionalna u odnosu na iznos kredita. Ugovorna odredba kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za odobrenje ili obradu kredita, odnosno ulazne naknade je nepoštena i ništetna jer se o predmetnoj odredbi nije pregovaralo, ista je unaprijed sastavljena prema standardiziranom tipskom

ugovoru tuženika, a ista je stvorila znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka, na štetu tužitelja kao potrošača te je u suprotnosti s načelom dobre vjere. Ulazna naknada je naplaćena bez dogovora s potrošačem, ovdje tužiteljem, i bez ikakvog kriterija vezanog uz stvarni trošak, a osim što u ugovoru nije navedeno od čega se sastoji, nije naveden niti razlog zašto iznosi upravo 1,50 % od iznosa kredita. Naknada je ugovorena po principu „uzmi ili ostavi“ i potrošač nije mogao utjecati na predmetnu odredbu, odnosno o njoj se nije pregovaralo. Također, ako potrošač ne bi pristao na unaprijed formuliranu odredbu o ulaznoj naknadi, ne bi ni mogao ugovoriti predmetni kredit. Razvidno je da predmetni ugovor sadrži standardne odredbe. Stoga, tužitelj smatra kako je sukladno odredbi čl. 295. Zakona o obveznim odnosima predmetni Ugovor o kreditu tipski jer sadržava opće uvjete ugovora ili se na njih poziva, a opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva. Na taj način opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i odredba iz samog Ugovora. Kako se dakle radi o ugovoru koji je prethodno pripremio tuženik te se o odredbama ugovora pa tako i odredbama akata banke, nije pojedinačno pregovaralo niti se moglo pojedinačno pregovarati, odredba čl. 11.3. predstavlja nepoštenu odredbu u smislu čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03; dalje: ZZP) koja je prema odredbi čl. 87. st. 1. ZZP ništetna. Tužitelj traži da mu tuženik vrati sve iznose koje je primio na temelju ništetnih odredaba, sukladno čl. 104. st. 1. ZOO uz primjenu pravila o stjecanju bez osnove (čl. 211. – 216. ZOO) te posljedično tome da isplati tužitelju sve iznose koji su plaćeni zbog nepoštenih ugovornih odredbi, uvećano za zatezne kamate koje teku od dana plaćanja naknade do isplate. Tužitelj stoga predlaže da sud donese presudu kojom će se utvrditi ništetnom dio odredbe čl. 11.3. Ugovora o kreditu te naložiti tuženiku da tužitelju isplati iznos od 233,80 EUR sa zateznim kamatama uz naknadu troškova parničnog postupka sa zateznim kamatama.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva s više osnova. Ističe prigovor pogrešno naznačene vrijednosti predmeta spora. Ističe prigovor zastare u odnosu na potraživanje tužitelja u iznosu od 233,80 EUR. Odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva izrijekom je dopuštena pozitivnim propisima. Ističe kako ugovorna odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva nije protivna Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima i moralu društva, stoga je jasno kako je ista odredba u svemu u skladu s jednim od temeljnih načela obveznih odnosa, odnosno načelom slobode uređivanja obveznih odnosa. Naknada za obradu kreditnog zahtjeva upravo je naknada za uslugu tuženika, a na koju naknadu tuženik ima pravo sukladno svojim internim propisima te je takva ugovorna odredba sastavljena sukladno tada važećem Zakonu o bankama (Narodne novine br. 84/2002, 141/2006, 117/2008, 74/2009), a koji zakon nije zabranjivao ovakvu vrstu naknade, već je u čl. 173. prepoznao pojam naknada, odnosno provizija koje banka zaračunava korisniku kredita. Osim toga, Zakon o zaštiti potrošača ne zabranjuje ugovaranje ovakve naknade za obradu kreditnog zahtjeva. Ujedno, Zakon o potrošačkom kreditiranju koji je usklađen s pravnom stečevinom Europske unije, također nije zabranio naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva. Tuženik upire kako je donesen Pravilnik o naknadama za potrošačke kredite (Narodne novine 15/2014), a kojim pravilnikom je u čl. 3. istoga izrijekom dopušteno obračunavati i naplatiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva. S navedenim u vezi, tuženik naglašava kako Pravilnikom o naknadama za potrošačke kredite nije uvedeno novo

pravno pravilo koje bi tuženiku dalo mogućnost ugovoriti i naplatiti spornu naknadu, već je jasno kako je istim Pravilnikom isključivo detaljnije, na razini podzakonskog akta, normirano postojeće stanje o dopuštenosti ugovaranja naknada, posljedično i naplaćivanja takve naknade. Dakle, navedeno upravo upućuje na zaključak o dopuštenosti ugovaranja odnosno naplaćivanja sporne naknade i prije stupanja na snagu Pravilnika o naknadama za potrošačke kredite. Tek stupanjem na snagu Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju (Narodne novine br. 101/2017, 128/2022, 156/2023), kreditnim institucijama nije dopušteno potrošaču naplatiti neke naknade, čega se tuženik pridržava u cijelosti. Pozivanje tužitelja na eventualni izostanak pregovora o predmetnoj ugovornoj odredbi nije dostatna pretpostavka za pravnu zaštitu potrošača u smislu primjenjivih propisa Europske unije, kao i propisa Republike Hrvatske. Čak i kada bi odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva uzrokovala neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, što tuženik izričito osporava, vidljivo je kako se naplaćeni iznos naknade nikako ne bi mogao smatrati značajnim u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZZP. U prilog tome da nije dopušteno ocjenjivati (ne)poštenost ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, jasno govori činjenica da je predmetna odredba jasna, razumljiva i lako uočljiva, kako to jasno proizlazi iz odredbe čl. 84. ZZZP. Naglašava kako je tužitelju iznos ulazne naknade prije samog sklapanja ugovora bio dobro poznat, obzirom je isti određen u fiksnom iznosu i nije vezan nekim vanjskim kriterijima koji bi mogli utjecati na njegovu visinu. Ističe se kako iznos koji je prihvaćen sklapanjem ugovora o kreditu objektivno ne može biti podložan naknadnim promjenama jer je njegov izračun jasno i nedvosmisleno određen odredbama Ugovora o kreditu i u takvom iznosu u konačnici i isplaćen. Tužitelj je slobodno izabrao sklapanje ugovora upravo s tuženikom. Iz navedenih razloga, budući je zadovoljen zahtjev transparentnosti iz članka 85. ZZZP, odnosno transparentnost nije niti upitna obzirom je sporna odredba jasna, lako razumljiva i lako uočljiva, tuženik naglašava kako nije niti dopušteno provoditi test (ne)poštenosti sukladno članku 84. ZZZP. Ističe kako je sporna naknada obračunata i naplaćena sukladno objavljenoj Tarifi, odnosno Općim uvjetima poslovanja PBZ d.d. s građanima, a s kojim Općim uvjetima je tužitelj prilikom potpisa predmetnog Ugovora o kreditu upoznat te je pristao na njihovu primjenu. Naglašava kako je i iz Općih uvjeta vidljivo da su pod točkom 3.8. regulirane naknade, odnosno provizije koje Banka zaračunava korisniku kredita te da korisnik kredita plaća naknadu za obradu kreditnog zahtjeva utvrđenu Odlukom o naknadama i drugim troškovima Banke i samim Ugovorom o kreditu. Ističe se kako su sve naknade iskazane u pisanom obliku te su svakodobno dostupne tužitelju na poslovnoj mreži i drugim distribucijskim kanalima tuženika. Tuženik osporava zahtjev tužitelja za isplatu zateznih kamata kako je to specificirano tužbenim zahtjevom iz razloga što se tuženik ne može smatrati nepoštenim stjecateljem, budući je tijekom otplate kredita u svemu postupao u skladu s propisima kojima je strogo regulirano tuženikovo poslovanje te se stoga tuženik eventualno može smatrati poštenim stjecateljem. Predlaže tužbu i tužbeni zahtjev odbiti uz naknadu troškova parničnog postupka sa zateznim kamatama.

3. Tijekom provedbe dokaza sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu (stranica 8 - 12 spisa), otplatnu tablicu kredita sa prikazom efektivne kamatne stope (stranica 13 – 16 spisa), Opće uvjete tuženika poslovanja s građanima (stranica 83 – 91 spisa) te proveo dokaz saslušanjem tužitelja kao stranke.

4. Među strankama nije sporno da su one dana 13. ožujka 2007. sklopile Ugovor o kreditu broj 9012335718. Nije sporno niti da je člankom 11.3. Ugovora o

kreditu tuženik obvezao tužitelja prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita na plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva u visini 1,50 % od iznosa kredita, a koja je naplaćena u iznosu od 233,80 EUR. S obzirom na navode tuženika sa pripremnog ročišta, nije sporna visina naknade za obradu kreditnog zahtjeva. Sporno je da li je predmetna odredba ugovora ništetna. Sporno je da li je potraživanje tužitelja u zastari. Sporno je pripadaju li tužitelju zatezne kamate na utuženi iznos naknade.

5. Savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza zasebno, kao i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22; u daljnjem tekstu ZPP), sud je utvrdio kako je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

6. Odredbom čl. 11.3. Ugovora o kreditu određeno je da se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita plaća naknada za obradu kreditnog zahtjeva u visini 1,50 % od iznosa kredita i naknadu za osiguranje kredita u visini 2,00 % od iznosa kredita sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila.

7. Točkom 3.8. Općih uvjeta poslovanja s građanima koji su bili na snazi od 1.11.2004. do 14.7.2009. utvrđeno je da korisnik kredita plaća naknadu za obradu kreditnog zahtjeva utvrđenu odlukom o naknadama i drugim troškovima Banke i ugovorom o kreditu. Važeće naknade iskazane su u pisanom obliku i dostupne su klijentima u poslovnoj mreži i drugim distribucijskim kanalima Banke.

8. U odnosu na sporne okolnosti informiranja tužitelja i pregovaranja oko naknade za obradu kredita sud je saslušao tužitelja. Tužitelj je iskazao kako je 2007. sklopio Ugovor o kreditu sa tuženikom radi kupnje novog vozila marke Peugeot 207, a koje je korišteno za osobne potrebe. Vozilo je pronašao u Auto kući Auto Otok koja više ne postoji. U toj Auto kući su mu napomenuli kako imaju dobre kreditne uvjete za kupnju navedenog vozila te da bi samo trebao otići u banku tuženika kako bi potpisao Ugovor, što je on i učinio te je otišao u poslovnicu tuženika u centru Zagreba, ne sjeća se više adrese. Ugovor je bio unaprijed pripremljen te mu tom prilikom nitko ništa nije spominjao glede obveze plaćanja naknade za obradu kredita, visine te naknade te za što bi eventualno banka koristila sredstva ostvarena tom naknadom, bilo je uzmi ili ostavi. Ne sjeća se da li mu je iznos spomenute naknade naplaćen na način da mu je ustegnut od ukupnog iznosa kredita ili mu je posebno naplaćen, a ne sjeća se također niti kada je ustanovio da mu je ta naknada naplaćena.

8.1. Sud prihvaća iskaz tužitelja u cijelosti, ocjenjuje ga uvjerljivim i istinitim, budući da isti ima neposredna saznanja o odlučnim činjenicama, a sadržaj iskaza tužitelja nije ničim doveden u sumnju.

9. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03, u daljnjem tekstu: ZZP), koji odredbom čl. 81. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, st. 2. iste odredbe propisano je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed

formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. iste odredbe propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Člankom 59. al. 3. ZZP propisano je kako Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Člankom 87. st. 1. ZZP propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništava. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

10. Članak 84. ZZP propisuje da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Sud je analizirajući dio odredbe članka 11.3. predmetnog ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u postotku od ukupnog iznosa kredita utvrdio da navedena ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni, odnosno „glavni predmet ugovora“ pa se stoga na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti. S obzirom da pri ocjeni o tome da li je neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom „glavni predmet ugovora“ treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora, Sud EU je postavio određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne, odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost pa je tako u presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. godine utvrdio da se točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“ pa se naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Dakle, bitne činidbe ugovora, „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora, pa stoga podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, jer ta odredba ne definira bit ugovora o kreditu, iako ulazi u „ukupne troškove kredita za potrošače“. Nadalje, u predmetu C-224/19 Sud EU tumači čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna

odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Iako je prethodni postupak vezan uz određeni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje mjerodavna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem, odnosno tumačenja su retroaktivna jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala. U pogledu pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova tumačiti nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.

11. Ocjenom provedenih dokaza sud je utvrdio da je dio odredbe članka 11.3 predmetnog ugovora o kreditu, kojim je ugovorna naknada za obradu kreditnog zahtjeva i to u visini od 1,50 % od iznosa kredita, koja naknada je u konkretnom slučaju iznosila 233,80 EUR te je i naplaćena u istom iznosu na način da je ustegnuta od ukupnog iznosa odobrenog kredita, nepoštena ugovorna odredba, a temeljem odredbe članka 87. stavka 1. ZZP ništetna iz slijedećih razloga. Prema mišljenju suda navedeni dio predmetne odredbe je jasno napisan u smislu članka 85. ZZP, jer je omogućavao tužitelju da u trenutku sklapanja ugovora ocijeni visinu te naknade (1,50 % od iznosa odobrenog kredita), ali sama činjenica da je riječ o jasno napisanoj odredbi ne znači ujedno da je odredba poštena. Odredba Ugovora kojom je visina naknade za odobrenje kredita propisana u određenom postotku od ukupnog iznosa kredita nedvojbeno nije dokaz da su stranke o istoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljem pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kreditnog kredita i visini te naknade. Međutim, tuženik isto nije dokazao. Osim toga, iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o unaprijed formuliranoj odredbi ugovora, sastavljenoj od strane tuženika kao banke, a koja sadrži odredbu prema kojoj se tužitelja obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50 % iznosa kredita. Isto je dovelo do toga da je tužitelj pristao na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika, bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoj položaj "jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita u postotku od ukupnog iznosa kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. Osim toga, tuženik u sadržaj Ugovora nije unio, a niti je objasnio tužitelju koji je to opravdani razlog zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje iste naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita. Stoga tužitelj kao potrošač nedvojbeno nije imao utjecaja na sadržaj predmetne odredbe. Stoga pravilno tužitelj tumači predmetni Ugovor po načelu "uzmi ili ostavi" jer je imajući na umu prethodno navedeno, tužitelj, kao korisnik kredita, mogao samo istu odredbu ugovora prihvatiti ili ne, dakle druge mogućnosti nije bilo. Predmetni Ugovor je potrebama tužitelja prilagođen samo u dijelovima koji se tiču iznosa kredita, roka otplate, namjene kredita, no navedeno ne otklanja činjenicu da je i dalje riječ o standardiziranom obliku ugovora o kreditu u kojem se mijenjaju samo navedeni elementi ovisno o slučaju, ali glavni oblik je i dalje isti, a naravno i oni bitni elementi na kojima tuženik kao kreditor ustraje i bez kojih isti

niti ne bi bio sklopljen, a kakve ugovore tuženik sklapa u velikom broju slučajeva. Spornom ugovornom odredbom u biti je tuženik sam odredio visinu naknade za obradu kreditnog zahtjeva, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Stoga je sporna ugovorna odredba zaista i prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dakle ista predstavlja nepoštenu odredbu u potrošačkom ugovoru, u smislu odredbi ZZP. Tuženik je kao trgovac, prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita imao određene troškove, koji troškovi se „pokrivaju“ tom naknadom, a u pitanju su razni operativni troškovi i materijalni troškovi. Sama činjenica da je naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, govori u prilog tome da tako ugovorenim naknadom za obradu zahtjeva i odobravanje kredita nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanju kredita. Tuženik dakle nije tužitelju razjasnio razloge zbog kojih mu je naplatio naknadu za obradu kredita, odnosno nije dokazao opravdanost naplate naknade. Tuženik je morao određeno popisati što čini troškove obrade kredita, a ne samo isto naplatiti u postotnom iznosu, čime su zapravo korisnici kredita dovedeni u neravnopravan položaj, budući da su veći troškovi za obradu kredita naplaćivani od korisnika koji podigne veći iznos kredita. Sud prihvaća iskaz tužitelja da je Ugovor bio unaprijed sastavljen i da je u njemu bila određena naknada o kojoj nije mogla pregovarati. Tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o troškovima obrade, naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost u postotku od odobrenog iznosa kredita ugovorene visine naknade, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, potrošača. Imajući na umu je tuženik povrijedio interese i prava tužitelja, potrošača jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva, i to u visini od 1,50 % iznosa kredita, o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, a što uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, potrošača te je stoga ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna. Navedeno rezultira time da je tuženik, koji je dakle odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužitelju, potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj. Stoga je primjenom članka 81. stavak 1. ZZP te članka 87. stavak 1. ZZP sud odlučio kao u točki I. izreke presude.

12. Temeljem članka 323. ZOO tuženik je dužan vratiti tužitelju ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom pa je temeljem iste odredbe valjalo prihvatiti i zahtjev za vraćanje primljenog iznosa od 233,80 EUR, kao stečenog bez osnove, temeljem čl. 1111. ZOO, zajedno sa zateznim kamatama tekućim od prvog idućeg dana nakon plaćanja (neosnovanog stjecanja na strani tuženika) do isplate, temeljem čl. 1115. ZOO, odnosno čl. 29. st. 1., u svezi čl. 183. st. 1. ZOO. Visina stope zatezne kamate određena je na temelju odredbe čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21, 114/22; u daljnjem tekstu: ZOO). Stoga je odlučeno kao u toč. II. izreke

13. Prigovor zastare nije osnovan, budući da je člankom 328. ZOO propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi pa ne može zastarjeti zahtjev tužitelja kojim traži utvrđenje ništetnosti (dijela) članka 11.3. Ugovora o kreditu. U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na

sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 glede zastarnog roka u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, a isti počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dakle, imajući u vidu navedeni pravni stav Vrhovnog suda RH, proizlazi da zastara restitucijskog zahtjeva još nije niti počela teći, nego će početi teći tek pravomoćnošću ove presude u kojoj je odlučeno o ništetnosti.

14. Odredbom čl. 3. st. 1. ZPP propisano je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Uvidom u Ugovor o kreditu utvrđeno da je isti namijenjen kupnji vozila, a iz iskaza tužitelja proizlazi da se radilo osobnom vozilu marke Peugeot 207 koje je tužitelj koristio za osobne potrebe. Tužitelj je isti zaključio kao fizička osoba, izvan svog zanimanja, svoje poslovne aktivnosti i poduzetničke djelatnosti.

15. Obzirom da je tuženik osporavao u tužbi naznačenu vrijednost predmeta spora, potrebno je istaknuti da je tužba u ovom predmetu podnesena radi utvrđenja ništetnosti (deklaratorni dio tužbenog zahtjeva) i isplate iznosa od 233,80 EUR (kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva). U konkretnom slučaju radi se samo o vrijednosti predmeta spora za zahtjev koji glasi na isplatu iznosa od 233,80 EUR jer doista u ovoj situaciji u smislu čl. 35. i 40. ZPP deklaratorni zahtjev treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva na novčanu ili nenovčanu činidbu pa se njegova vrijednost ne uzima u obzir, već samo vrijednost zahtjeva na činidbu. Stoga ovaj sud smatra da je naznačena vrijednost predmeta spora u tužbi od strane tužitelja u iznosu od 500,00 EUR doista suviše visoko naznačena, kako to ispravno prigovara tuženik pa je ovaj sud na prigovor tuženika na pripremnom ročištu brzo i na prikladan način provjerio točnost naznačene vrijednosti te rješenjem protiv kojeg nije dopuštena žalba odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 233,80 EUR (tako i Žs u Zagrebu u Gž-1939/2023-2 od 9. travnja 2024.).

16. Odluka o troškovima parničnog postupka donesena je temeljem odredbe članka 154. stavka 1. ZPP i odredbe članka 155. stavka 1. i stavka 2. ZPP. Pritom valja istaknuti kako je VSRH u svojoj odluci Rev 547/2023-2 od 5. rujna 2023. zauzeo stajalište da kada je vrijednost predmeta spora utvrđena na način propisan odredbom čl. 40. st. 3. ZPP, tako utvrđena vrijednost predmeta spora primjenjuje se i na parnične radnje poduzete prije postupanja suda sukladno navedenoj odredbi. Stoga tužitelju, imajući navedeno u odlomku 16. ove presude, umjesto zatraženih 200,00 EUR za radnje koje za koje joj je priznat trošak pripada 50,00 EUR. Tužitelju je priznat trošak sastavljanja tužbe u iznosu od 50,00 EUR na temelju Tbr. 7. točka 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23 - dalje: Tarifa), trošak sastavljanja podneska od 13.6.2025. u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 8. točka 1.), trošak zastupanja na ročištima održanim 2.4.2026. i 1.7.2026. u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 9. točka 1.) za svako navedeno ročište. Priznat mu je trošak zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 25,00 EUR (Tbr. 9. točka 3. Tarife). Za svaku navedenu radnju tužitelju je priznat PDV po stopi od 25%. Priznat je i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 13,27 EUR i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 26,54 EUR. Na dosuđeni iznos troška parničnog

Poslovni broj: P-2958/2025-13

postupka sud je temeljem odredbe članka 151. stavka 3. ZPP dosudio i zatražene zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom III. izreke presude.

16.1. Odluka o visini troškova koji tužitelju nisu priznati sadržana je točki IV. izreke presude.

U Zagrebu, 30. srpnja 2026.

Sutkinja

Vedrana Kufrin

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ako je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem je presuda objavljena.

Žalba se podnosi ovom sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. tužitelju po punomoćnici, uz rješenje o sudskoj pristojbi na presudu- 30,00 EUR
2. tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-3088b-66e5d**

Kontrolni broj: **05990-4d410-48922**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.